

Discòrdia total i gens gradual

written by Pau Miserachs | 7 de desembre de 2021

La ministra Margarita Robles ha tornat a manifestar-se contra el dret de Catalunya a l'autodeterminació. Com altres vegades s'ha remès a la Constitució afegint a més que a la Unió Europea tampoc la reconeixen. La qüestió és dir que no i limitar la via del diàleg. La ministra vol que els catalans ens anem desanimant ara que tornem a reclamar l'autodeterminació.

La defensa de la Monarquia tampoc ha faltat, sabent que la majoria de catalans són republicans, cosa que per la raó que sigui no passa a Espanya. Cap català pot oblidar el que va fer el rei actual el 3 d'octubre de 2017 esperonant la repressió. El rei es va guanyar el rebuig general de l'independentisme. I això no ha canviat i sembla que no canviarà.

També gent com Arrimadas diu que els catalans manifestem l'odi contra Espanya cremant la bandera com ha passat en una manifestació de protesta a Vic. Arrimadas confon a propòsit, per ser notòria a les notícies, la protesta amb un acte d'odi, la qual cosa és impossible quan el motiu de la protesta és un tema judicial.

Arrimadas no dissimula el seu ADN reaccionari vestida de liberal, el que li permet aproximar-se al PP com està fent a Andalusia si trenquen amb la ultradreta de VOX. És una manera de sobreviure políticament sabent que va camí de desaparèixer com a força política absorbida pel PP que sempre dirà que els liberals hi tenen lloc.

Entre Margarita Robles i Inés Arrimadas anem ben servits amb l'espectacle d'un espanyolisme visceral que es converteix en l'anticatalanisme que secunden VOX i el PP. Tots contra Catalunya. Els catalans seran considerats com gent dolenta i

malèfica mentre no diguin que Espanya és el millor i això de la nació catalana és un invent de quatre que fan com el mag Gargamel.

Està cada dia més clar que sobreposant-se a aquest ambient negatiu, Pedro Sánchez vol anar a la reelecció i necessita no tenir riscos amb el cas dels catalans. Això vol dir que de cara a l'electorat espanyol no pot cedir en res a les demandes catalanes. I per no haver de manifestar-se personalment fa que periòdicament es vagin mullant els seus ministres negant el dret a l'autodeterminació. Sánchez no vol complicacions que dificultin la seva reelecció. Sánchez es vol jubilar de president del govern.

No hi haurà reforma de la Constitució i veurem com acaba el tema del finançament autonòmic en desacords entre comunitats, mentre amb una excusa o altra es va allargant el diàleg amb Catalunya sense resultats plausibles. Ara l'excusa més segura és que a la delegació catalana no hi són tots. Aprofitant que ERC i Junts no estan d'acord i la CUP retira el seu suport a la legislatura.

El nuviatge d'ERC amb En Comú Podem per obtenir l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat pel 2022 encara facilita més les demores i endarreriments, sempre hi ha altres coses per resoldre abans de seure a dialogar.

Un 70% o més de ciutadans del regne d'Espanya fa anys que voldria que es fes una reforma de la Constitució, possiblement participada amb l'opinió dels més possibles. Això no serà. El ministre Fèlix Bolaños que és l'encarregat del tema no hi està interessat a tirar-lo endavant. Li cal deixar passar temps sense fer res perquè el desig de canvi i reforma es perdi.

És la vella tàctica de no fer res perquè els problemes es resolguin sols. Però això no qualla amb la voluntat manifesta de Catalunya d'arribar a la independència com abans millor.

Espanya és ben segur que no voldrà reconèixer mai la

personalitat nacional de Catalunya, la identitat indiscutible d'un poble que pot presentar característiques pròpies en llengua, cultura, pensament, actituds, model jurídic, internacionalisme, sistema social obert, economia i cultura empresarial, i tantes altres que defineixen el perquè de les reivindicacions catalanes.

Els greuges des d'Artur Mas continuen tancats al calaix de la desmemòria del govern espanyol. Tampoc van fer cas a les queixes del president Joaquim Torra i Pla. Del destituït Puigdemont, només tenen ganes de poder detenir-lo i portar-lo a judici per sedició.

Perquè del que es tracta és de tenir Catalunya sotmesa, obedient a l'hora de pagar els impostos i silenciosa si no es fan les obres d'infraestructura compromeses als pressupostos penerals de l'Estat. I que els catalans no parlin més d'autodeterminació i independència.

No es pot canviar el passat. Però sí el futur i evitar que torni el passat, per molt que convingui a qui es prepara per una nova lluita electoral a l'Estat per apoderar-se del poder. Sánchez ho té clar. El 2023 hi hauran autonòmiques i municipals abans de les generals, la qual cosa li permetrà avaluar les possibilitats de triomf que espera.

El problema rau, però en l'escassa cultura política que arriba a la ciutadania espanyola acostumada a la dependència del poder de l'Estat i a assumir un criteri d'obediència política i de llibertat a la vida privada i econòmica. També és problemàtica la desconfiança creixent en la forma d'administrar el poder i la democràcia actual. La gent jove ho té clar: no hi ha feina, cal emigrar. Per què doncs monarquia i socialistes si resulta que els empresaris no volen pagar salaris dignes i no han vist mai treballar el rei, ni quan va anar a visitar desastres pels aiguats a Mallorca, on li van recriminar que no va agafar ni una escombra per ajudar a les tasques de neteja. Un espanyol així que fa de rei a gestos

pagats i sense embrutar-se quan cal com també ha fet a la Palma, no agrada ni als de la botellada per molt col·locats que vagin.

Queden penjats els valors democràtics mentre no es resolgui pacíficament i democràticament el cas dels catalans. Que Catalunya se separi d'Espanya no és cap mal que perjudiqui Espanya ni a la Constitució.

Catalunya és un poble que neix amb un nou Estat veí i el Regne d'Espanya hauria d'entendre d'una vegada que no es pot aturar l'evolució natural dels pobles amb característiques nacionals, com és el cas de la Catalunya que va annexionar per la força de les armes el 1714, això sí, excepte que ho neguin per altres interessos que no els interessa fer públics.

Per a molts espanyols quan es parla de Catalunya és més fàcil dir *No* que posar-se a parlar i arribar a acords, sabent que el dret a la secessió d'un poble internacionalment és legal i Espanya va ratificar els Tractats i Convencions internacionals que la reconeixen. Però no els vol aplicar malgrat que estan transposats al BOE i això obliga legalment.